

Terapi Günlükleri 9

Çağla Everest, 23 Ocak 2020 – 14 Şubat 2020

23 Ocak 2020

Bugün buluştuğum herkese hatırladıklarımı anlattım.

Önce yazı evinden kızlara. Yazılarımdan dolayı merak içindeydiler. Sordular. Anlatmaz mıyım hiç!

Sonra Banu'ya. Banu ve Balkır. Babamın arkadaşıydı Balkır bir zamanlar. Babama çok kızardı hep. Görüşmeyi kesmiş, benimle arkadaşlık yapmışlardı karı koca yıllarca.

Anlatmadan önce Banu'ya, "Babamı nasıl tanımlarsın?" diye sordum.

"Yalçın'ı tanımlamak mümkün değil. Onu hiç anlayamadım ben," dedi.

"Annen sana zulmetmeye devam ediyor mu?" diye sormuştu bir yazışmamızda. Bilge doğduktan hemen sonraydı. Yıllardır görüşmüyorduk. Açtım ağzımı yumdum gözümü. Anlattım da anlattım. Çok üzüldü, etkilendi.

"Senin için ne yapabilirim?" dedi.

"Balkır'a anlatma," dedim, "babama çok kızardı hep. Bir şeyler yapmaya kalkışmasın," dedi.

"Balkır'ın kendini kontrol etmekle ilgili herhangi bir sorun yaşayacağını hiç sanmıyorum," dedi manidar bir edayla. "Anlatmam," diye ekledi sonra.

Akşam karşı kapı komşuma gittim. Bu sabah uğrayıp, “Biz taşınıyoruz,” demişti. Ona da anlattım. Çok daha iyi göründüğümü söyledi.

“Sana her baktığımda sanki bir şey söylemek istiyor söyleyemiyordun. Şimdi o hal kalmamış,” dedi. Sonra kendi geçmişine gidip babasından şüphelendi. Baş ağrılarını anlattı.

Banu’ya anlatmakla iyi mi yaptım? Balkır’a anlatır mı? Balkır buluşup babamı yoklamaya kalkışır mı? Bu yüzden uyuyamıyorum bu gece. Saat 03:40. Huzursuzum. Çok.

Deli sigara içtim bugün. Hâlâ içiyorum.

Cafer Bilge’yi haftaya çarşamba günü getirecek. Çok özledim çocuğumu. Ne kadar yalnızım!

24 Ocak 2020

Amcamların evi... Babamla amcamın objeleri kardeşim ve ben. Kardeşler arasında asla olmaması gereken şeylere zorluyorlar bizi. Tekmeler savuruyorum, çılglık çılgılayım. Kriz geçiriyorum.

“Alın şunu,” diyorlar. Yengemle annem beni içeri götürüp sakinleştirmek için uğraşıyorlar.

Ben sürekli, “Baran’ı da alın oradan,” diye ağlıyorum.

Doğu, “Tamam,” diyor gidiyor.

Hiç durmadan sormaya devam ediyorum. “Baran geldi mi? Nerede?”

“Kapıyı kapatmışlar. Baran içeride kaldı,” diyorlar.

Çıldırıyorum. Ne demek kapıyı kapatmışlar! Annemle yengemden kurtulup koşarak gidip bulduğum ilk şeyle salon kapısının camını kırıyorum. Kapının iç çerçevesinde kalan cam parçaları ile çizilerek salona giriyorum. İniltileri her yerde. Hayvanlar. Babam beni yere yatırıyor. Saçımı çekip kafamı yere vuruyor, “Uslu ol,” diyor. Ben hareket edemedim babamın tutsaklığındayken amcam kardeşimle işini bitiriyor. (Bu son paragrafta yazdıklarımı seanstan sonra girdiğim NeurOptimal sırasında hatırladım.)

Terapistimin rahat kanepesinde iki büklüm olmuş ağlıyorum. Kardeşimle ilgili anılar, sallanan sahneler üzerinde cirit atıyor göz yaşlarımın buğusunda. Bana sarılışlarını, uzun uzun, sessiz, yorumsuz, yargısız, benimle kurabildiği tek derin iletişimi paylaşırcasına sarılmalarını hatırlıyorum. Nadir görüşmelerimizin başında veya sonunda beni hep şaşırtmış olan o uzun sarılışlarını. Bana ne kadar ters ve uzak davranmış olursa olsun sarılışı...

“Herkes var da bize yok mu?” deyişini duyuyorum ansızın. Kardeşimle ne yaşadık biz? Odaklanıyorum. Bedenlerimizin birleşmesi değil, bir diyalog canlanıyor zihnimde.

“Yeterince korkunç şeyler yaşıyoruz Baran ama evimizde, baş başayken güvende ve huzurlu olabiliriz. Bunu seçebiliriz.”

“Ama benim pipim sertleşiyor. Bak!”

“Sana öyle öğretilmiş için Baran. Onların öğrettiği hiçbir şey doğru ve iyi değil.”

“Hadi be! Sana mı inanacağım?”

“Evet. İnan bana. Biz kardeşiz. Kardeşler böyle şeyler yapmazlar. Senin bir kalbin ve kendi aklın var.” Elimi önce kalbinin üzerine koyuyorum, hissetmesini bekliyorum. Sonra alınına koyuyorum.

“Kalbinin ve aklının sesini dinle. Biz seninle kardeşiz.”

Abla diyebilecek kadar güvenmiyorum kendime. Benden daha güçlü olduğunu, istediğinde beni fena hırpaladığını iyi biliyorum. Yine de onu tanırım, içinde yaralı yumuşacık küçük bir çocuk vardır. Gururu incinmiş küçük erkek kardeşim o benim. Kardeş olabilelim yeter. İlk öpüştüğü kızlar hep benim arkadaşlarımdı. Onlardan rica ederdim. En yakın iki kız arkadaşım kabul etmişti. Zeynep, öpüştükten sonra al al olmuş yanaklarla kardeşimin nazık, yumuşacık dokunuşlarından nasıl etkilendiğini anlatmıştı. İlk defa öpüşüyor gibi olmadığını, çok iyi öpüştüğünü söylemişti. Mutlu olmuştum. Gurur duymuştum kardeşimle.

Kıbrıs’ta birlikte geçirdiğimiz sene, ellerini arka ceplerine sokup göğsü ileride dik yürüyen Özlem ile çıkmaya başlaması için onu çok desteklemiştim. Önce çok daha uysal ama huysuz görünen hülyalı bir kızdan hoşlanmıştı. Kız ona yüz vermemişti. Özlem harikaydı ve Baran’ı o seçmişti. Bir sene kaldılar Kıbrıs’ta. Özlem Yıldız Teknik Üniversitesi’ne, Baran da Boğaziçi Üniversitesi’ne transfer olmuşlardı. Yıllarca birlikteydiler. Ayrıldıklarında çok üzülmüştüm.

Kardeşim hep kalbi ve aklıyla yaşayan biri oldu. Asla çöküyle davranmayı seçen biri değil.

“O zaman biliyorsun Çağla, çocuklarına bir şey yapıyor olamaz.”

Yine de emin olamıyorum. Ya onu da istediğim gibi hatırlıyorsam? Babam gibi, aklayarak. Ya da belki kardeşim de benim gibi. O her zaman benden daha uyumlu biri olmuştur, aileye, sisteme. Beni uyumsuz, başıma buyruk ve bencil olduğumu söyleyerek azarlardı.

Terapistim düşüncesizce bir şey yapmamam, okul veya Zeynep ile değil ama zamanı gelince birebir kardeşimle konuşabileceğimi düşünmeme yardımcı oluyor. Ne düşüneceğimi, neyin nasıl yapılabileceğini öyle bilmiyorum ki. Sadece bir şeyler yapmak istiyorum. Her zaman böyleyim, sürekli bir şeyler yapmak istiyorum ama ne ve nasıl? Kafamda bir bulut, pratiğim karmakarışık ve sonuçsuz. Düşünmeyi yeni öğreniyorum, bunun için durmayı.

Hikayemizi konuştuğum herkese anlatıp durmamın, onay ihtiyacımdan, kabul görme açlığımdan kaynaklandığını söylüyor terapistim. Bir de bu gidişle yazmama gerek kalmayacağını, zaten herkese anlatıp durduğumu. Gülüyoruz. Güldüğümde rahatlıyor, mutlu oluyor.

02 Şubat 2020

Babam çocuklarını dinlemeyi Yüksel Bey'den öğrenmiş olmalı.

Yüksel Bey'in bir salça fabrikası vardı. Galiba Oba salça. Kısa bir süre babamla ortak olmuşlardı. Fabrikayı, domates yüklü kamyonları, kaldığımız odada duş alırken salçalı kıpkırmızı su akıyormuş, domates kokusu buharla birleşerek tüm hücrelerimi tıkıyormuş gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Yüksel Bey fabrikanın bahçesinde sevip beslemek için didindiğim kedi yavrusunu odama almama izin vermişti. O izin verdiği için kediyi alabilmişim odamıza. Yemek yediğimiz yerde yemek artıklarını kedime götürmek için istediğimde annemin karşı çıktığını, Yüksel Bey'in beni destekleyip artıkları garsona paket yaptırdığını hatırlarım. "Ne ile besleyecek çocuk kediyi. Tabii, çok akıllıca. Aferin. Paketleyin." Evindeki elektrikli ocağa sıcakken damlayan bir şeyin pişerek camına yapıştığını, ne yaparsa yapsın çıkaramadığını anlatışını hatırlarım. Kocaman bir göbeği ve parlak kel bir kafası vardı. Babam gibi sinsi sakın değil, dinleyen bir sakinliği vardı. Gürül gürül, içi dışında, barışçıl, paylaşımcı, merak ve sevgi dolu. Babamla ortaklıkları bittiğinde kardeşim de ben de çok üzülmüştük. Annem onun babamı dolandırıp kayıplara karıştığını söylerken babam onu yüzünde merak dolu bir gülümsemeyle susturmuş, dur işareti yaptığı elini bize sırtını dönerek anneme doğrultmuş, annem hemen susmuştu. Böyle zamanlarda annemin asla bir hata yapmak istemediğini, yapmışsa da bundan imtina etmek için yalan söylemek başta her şeyi yapabileceğini hissedirim. Belki binlerce kez hissetmişimdir bunu.

Sonra bize dönen babam yüzünde alışık olmadığımız ve bizi cesaretlendiren bir gülümsemeyle sormuştu, "Neden bu kadar sevdiniz Yüksel'i?"

Yüksel Bey'le geçirdiğimiz süre içinde isteklerimiz dikkate alınmış, kardeşimle benim fikirlerimiz sorulmuş, önemsenmiş, kedim balkondaki saksıya kakasını yaptığı için annem beni azarlayıp bahçeye yolladığında Yüksel Bey duruma el koyup çalışanlarından birine kedim için kum kabı ve kum bile aldirmıştı. Kedi kumu diye bir şey olduğunu öğrendiğimde hem şaşırılmış hem de çok etkilenmişim. Kedileri bile önemseyen birileri vardı bu dünyada. Tüm bunlar olurken Yüksel Bey'den ufacık bir sertlik, zarar ve beklenti görmemiş olmamız bizim için hayat boyu cebimizde taşıyacağımız çocuksu,

sihirli, pırl pırl bir öğretiydi. Bu öğretiyi almamış olsaydık babamın yüzünde oluşan cesaret verici bir gülümseme tek başına açılmamıza yetmeyebilirdi. Oysa babam da Yüksel Bey’den öğrenmiş, üzerimizdeki etkisini görerek çoktan abartılı bir biçimde onu kopyalamıştı bile. Yüksel Bey’in bizi cesaretlendirmek için böyle gülümsemesine gerek yoktu. O bir şey sorduğunda bunun bize karşı dönmeyeceğini, canımızı yakmayacağını bilir, tersine bir sorunumuz varsa anında çözeceğine, sadece iki çocuğun sorunları olsa bile bir şeyler yapacağına güvenirdik. Bizimkilerin bu güvene bozulduklarını sezmek bile bizi ona açılmaktan alıkoyamazdı. Hem de kısacık bir sürede olmuştu tüm bunlar. Bu şekilde devam etseydi kim bilir ona daha neler neler anlatırdık. Bu yüzden mi çıkartılmıştı hayatımızdan?

Sonsuza dek kalbimde yaşayacak olan Yüksel Bey’in verdiği ılık cesaretle babamı yanıtlamıştım, “Çünkü o bizi dinliyordu.”

“Biz dinlemiyor muyuz?”

“Söylediğimiz her şeyi önemli buluyor, bize yardımcı oluyordu.”

Babam anneme dönüp Yüksel Bey’in bizi büyük insan yerine koyduğunu, kendilerine nasıl davrandıysa bize de öyle davrandığını söylemişti. Anlayamadığım bir keyif vardı üzerinde. Annem söylenip durmuştu. Ona göre şımartılmıştık. Kedimi, kedi kumunu ve kum kabımı ayrılırken salça fabrikasında bırakmak zorunda kalmıştım. Yine de Yüksel Bey’den geriye ‘konuşulabilir çocuklar’ kalmıştı. Babam bizi dinlemeyi öğrenmişti.

‘Yatak odası operasyonu’ derdim kardeşime. Ne zaman annem bizim isteklerimize karşı gelse, kardeşimle babamın eve dönmesini bekler, onu benim odama çeker, oturtup anlatırdık. Dinlemeyi öğrenmişti çünkü. “Tamam,” derdi kısaca, “Bakarız.” Uzunca bir süre umut vermişti bu tavrı bize.

Sabah olunca heyecanla sorardık, “Tamam, değil mi baba? Ne zaman? Bugün olur mu?”

“Annenle konuştuk,” derdi babam o sabahlar, “annenin haklı sebepleri var. Mümkün değil.”

İnanırdık. Anneme kızardık. Babama değil.

03 Şubat 2020

Geçen hafta ne gün, hangi saat hatırlamıyorum, Bilge Fethiye’deydi, ben yatağымda cenin pozisyonuna girerken ne kadar değersiz ve zavallı olduğumla ilgili cümleler sıralamıştım kendime.

Ama sonra dün akşam bir ara sırt üstü uzanmış bir bacağımı diğerinin üzerine atmış sallayarak kitap okurken ne kadar rahat ve korkusuz olduğumu fark ediverdim. Çizgi roman okuyordum, “Tehlikeli Kadın.” Fark edişimle birlikte bir sancı saplandı yüreğime. Derhal yastığıma damlattığım çay ağacı yağı kokusu yüzünden yüreğimin sıkıştığını düşünmeye zorladım kendimi. Kalkıp yastık kılıfını değiştirdim. Mutfığa koşup son sürat bir muz, bir elma ve şekersiz fındık kreması yedim. Rahatlık hissimin keyfini çıkarmak bir yana istemsiz bir paniğe kapılmış bundan kurtulmak için çırpınıp duruyordum. Sonunda huzursuzluğun doruklarında sızarak uyudum.

Hatırladıklarımın gerçekliğini sorgulamak değersizlik duygumu mu besliyor? Yoksa tam tersi mi? Anlayamadığım öyle çok şey var ki hâlâ.

Bilge ile ilgili anılarımdaki boşluklara gelmek için hızlandık ve ben direnç gösteriyorum. Bunca isterken hızla ilerlemeyi, isteyemiyorum da aynı zamanda.

Dün Bilge, “Anne, Kızıltoprak’taki evimize taşınalım. Orası bedava,” dedi. Artık taşınacağız, bunu ikimiz de kabullendik. Her gün o yol git-gel ikimizi de çok yoruyor. Yine de içimde bir isyan cümlesi var: Her sene taşınmak zorunda mıyız biz ulan!

“Ben de yorulduğum Bilge,” diyorum, “Biz taşınmıyoruz. Okul uzağa kaçıyor. Yol hem zamanımızı hem enerjimizi alıyor. Bu son olsun. Ama Kızıltoprak olmasın. O eve hırsız girmişti. Güvenli gelmiyor bana orası. Üstelik o ev bizim değil, babamın üzerine. Onlardan olabildiğince bağımsız olmamız daha iyi.”

“Hatırladıkların yüzünden.”

“Evet.”

“Şafak işe yarıyor mu anne?”

“Evet tatlım. Çok başarılı bence. Ve iyi biri. Çok işe yarıyor. Bu sene ikimiz için de çok önemli. Bebekliğimden itibaren sırayla çalışıyoruz tüm yaşamımı. Sen doğduktan sonraki zamanlara yaklaştık. Sen doğduktan sonra neler oldu bilmem lazım. Ne yapmam gerektiğine karar vermem ve hareket etmem şu ana göre çok daha kolay olacak.”

Taşınmak da o zaman daha kolay olacak belki. Aylardır ev bakıyorum ama bir türlü karar veremiyor, kıpırdamak istemiyorum.

Bilge'nin Kızıltoprak'taki evle ilgili olumlu düşünmesi beni düşündürüyor. Hatırlamadığı için mi yoksa kötü bir şey olmadığı için mi, ya da sadece güzel anıları daha çok olduğu, geçmişiyile bağ kurmak istediği, kök ihtiyacı duyduğu için mi? İçim dışım soru dolu.

Murat ile buluştuk çoluk çocuk cumartesi günü. Eski sevgilim, uzun zamandır dostum. İlgili bir baba, düşünceli bir eş olduğunu görmek hep hoşuma gitmiştir. Fantezi ve seks peşinde koştuğu, yaptıklarını gelip bana anlattığı zamanları hiç sevmemiştim.

Çocuklar önümüzde koşturuyorlar.

“Travmatik anılar çoğunlukla hatırlanmıyormuş.”

“Travmadan travmaya da fark var ama.”

“Olamaz. Hatırlamaması için kişi kaldıramayacağı kadar acı şeyler yaşamış olmalı.”

“Biri için travma olan diğeri için olmayabilir.”

“Olabilir. Peki sence tecavüz travmatik olabilir mi?”

“Çağla, senin en büyük fantezin birinin sana tecavüz etmesiydi. Böyle söylemiştin. Bunu hatırlamıyor musun?”

Üzülüyorum. Utanıyorum. “Sen ciddi misin? Hayır, hatırlamıyorum.”

Bir süre susuyorum. Çocuklarla Romantika'ya gidip Milk Shake ve kahve içiyoruz. Sohbet dışıyım. Söylediği şeyle çarpılmış oturuyorum. Çocuklar çimende oynamaya gidince yeniden konuşmaya başlıyoruz.

“Beni bu şekilde hatırlamana çok çok üzüldüm. Benim hiç hatırlamadığım bir şekilde hatırlıyormuşsun sen beni. Yıllar önce Keçi Özgür de benzer bir şeyler söylemişti. Ben, Vazah, kızını taciz ediyor, dediğimde, sen kendine bak. Sen de, bana tecavüz et, vur bana, kötü sözler söyle, diyordun birlikteyken, demişti. Ben bunu da hatırlamıyordum. Çok kötü olmuştum. Bunları söyleyen ben değildim, olamazdım, mümkün değildi. Ne diyeceğimi bilememiştim.”

“Evet. Senin fantezindi bu.”

“Hayır Murat. Fantezi değildi. Bildiğim tek sevgi biçimiydi. Sevmek istiyordum ben. Sevildiğime inanmak. Bu da bildiğim tek sevgi biçimiydi. Çünkü böyle büyümüştüm.”

Nasıl utanç verici!

Okudukça görüyorum. Eminim birçok yazar yazmadan önce benim gibi hissetti. Yazarlarsa, tüm olanları ifşa ederlerse bir şeylerin değişeceğine inandı. Oysa her şey olduğu gibi devam ediyor.

Eylemle birleştirmedikçe tek başına yazı bir şeyleri değiştiremiyor. Yazının gücü eylemle birleşmek zorunda. Ama nasıl?

Sürekli kafamın içinde babamla konuştuğumuzu düşlediğimi anlatıyorum terapistime. Onun karşısında da bu hatırladıklarımı hatırlayabildiğimi görmek için ses kaydı yaptığımı. Maddi olarak bana verebileceklerini vermesiyle bir özgürleşme düşlerken böylesine bir kopuşa hazır mıyım onu bile bilmiyorum. “Ben hâlâ babamı özlüyorum,” deyip ağlamaya başlıyorum. Baş parmağımın kenarlarını tırnaklarımla yüzüyorum.

Terapistim çalışmamız bittikten sonra güçlenmiş olacağımı, o gün geldiğinde anne ve babamla ilişkimin nasıl yürüyeceğine benim karar vereceğimi söylüyor.

“Kendinin ve çocuğunun güvenliğini sağladıktan sonra, maddi bir özgürlük içinde ferah olmana rağmen onlarla görüşmek istersen buna devam edebilirsin Çağla.

“Ben neden babamı özlüyorum?”

“Bu yetişkin bir kadının özlemi mi, yoksa küçük bir kız çocuğunun özlemimi?”

“Güçlü bir baba özlemi sadece. Özlediğim baba olmayı başarmış bir tarafı var. O tarafı bile tam değil, çok arızalı olsa bile en azından yüzünü becermiş.”

“Çok ihtiyacın vardı böyle bir babaya.”

Babam çocukken her ne yaşadıysa takılıp kaldığı bir yaş var. Çocuk gibi görüyorum onu. Çocuğum gibi seviyorum onu. Onu teselli etmek, onu sevmek...

Babamın pes ettiği, durduğu yerler de var. Ailemiz onu bu yaştan çıkmaya ve büyümeye zorladı. Toplumdaki başarısı da bunu destekledi.

Çocuklarının ihtiyacı olan babanın nasıl biri olması gerektiğini fark edecek kadar zekiydi. Tam olarak o baba olmayı asla başaramasa da zihinlerimize ve inanç tablomuza o babanın resmini çizmeyi, açıklıkla arandığım babanın varlığına inanmamı sağladı. İyi bir baba nasıl olur öğrenmek ve öyle görünmek hoşuna gitmiş olmalı. Arkası bambaşka olsa da.

Gerçekle görünüş arasındaki boşluk, duyguların donduğu, kalplerin kilitlendiği, basiretlerin bağlandığı karanlıklarla dolu.

“Duygusal konularla annen ilgilenir. Ben duygularla ilgili konuşunca ağzım kokar,” demişti babam. Neden bir adam duygusal konular konuştuğunda ağzının koktuğunu düşünür ki?

“Annemin bu konuda başarılı olamadığı açık baba. Sen çok daha iyisin... Senin de duyguların var baba... Sen iyi bir insansın baba...”

Annem farklı, ben farklı yollarla ona iyiliği öğretmek için çabalamışız. Annem daha çok yönetmek üzerine gitmiş, bense çocuksuluğumla sadece onda iyiyi aramışım, iyiyi çağırmışım.

Babamı, olabildiğince baba halini özlüyorum. Ve sonunda koparıyorum başparmağımın iç kısmından kaldırıp kanırttığım deri parçasını.

“Bedenine bak Çağla? Şu anda nerende ne hissediyorsun? Aklından geçenlere bırak izin ver gelip geçsinler ve bu sırada bedeninde neler hissediyorsun fark et.”

Kopardığım derinin üzerinde parmağımı gezdiriyorum. “Ellerim gıdıklanıyor. Yazmakla ilgili olmalı.”

“Bak oraya.”

Oraya bakıyorum ve dünyada yapmayı en çok sevdiğim işi buluyorum. Yazmak. Birdenbire geçmişim ve geçmişimin kara karakterleri silinip gidiyorlar. Kendime güzel sözler söyleyebilecek gibi hissediyorum. Yakalıyorum bu duyguyu.

Onların ne dediği hiç önemli değil. Çok şey söyledi onlar. Hepsini hatırlamama gerek yok. Hiçbirinin önemi de yok artık. İstedğim gibi yazabilirim. İster çıplak gerçekleri ister gerçeği bir kurguya yerleştirerek, her şeyi, her şeyi yazabilirim. Kurguyla gerçeği ayırt edebiliyorum. Yazar olmayı hak ediyorum.

Güçlü olmayı, güçlü ve iyi hissetmeyi hak ediyorum. Ben çok değerliyim. Annem ve babamdan etkilenmeyecek, onların güdümüne girmeyecek kadar güçlüyüm. Çünkü değerliyim. Onları kendimden uzaklaştırmak için kriz geçirmeye ihtiyacım yok artık. Sevmeyi, seilmeyi, güvenmeyi, başarmayı, yazmayı, korkmamayı hak ediyorum. Bütün güzel ve iyi ne varsa hak ediyorum. Auroville’in çiçekleri açıyor ıslıl ıslıl içimde. Hak ediyorum işte!

Özgürüm.

“Çıkıp dışarı koşmak istiyorum,” diyorum terapistime.

“Olabildiğince koştuğunu imgelemeye çalış Çağla. Olabildiğince.”

Terapistim bana bu şekilde adım adım gitmenin gerekliliğini anlatıyor. Öyle hak veriyorum ki ona. Daha önceki terapistim de bekleliğimden başlasaymış belki de onunla da buralara gelebilecektik. Güçlenmişim evet ama böyle bu sıralamaya dikkat yoktu. Tıkanıp kalmıştık, güven duyamamıştım, verdiğim paraya yanıp durmuştum. Ama şimdi, her şey sırayla, tane tane.

Güzel telkinlerimin etkisinden çıkmak istemiyorum, oysa ellerimde hissettiğim gıdıklanma geçmedi. İhtiyacım var azıcık iyi hissetmeye, bu gıdıklanmanın ardından çıkacakları istemiyorum. Çıktığımda arabama kadar koşabileceğimi hayal ederek NeurOptimal'a bağlanıyorum.

Beni bağlarken “Bhagavad Gita” adlı kitaptan bahsediyor terapistim. Prens Arjuna çocukluğundan beri idol olarak gördüğü, birçok şeyi öğrendiği büyüklerini öldürmek istemiyor ama bir savaş var, o kişiler ellerinde silahlar onu öldürmek için bekliyorlar. Tanrı Krişna, arabacısı kılığına girmiş ve oracıkta Prens Arjuna'ya, tüm acıların arkasında bağımlılıkların, tutunmaların ve arzuların olduğunu, bağımlılık, keder, akıl tutulması zincirini anlatıyor. O anlatırken iyi ve kötü sözcüklerini duyduğumda sözü almak üzere bir şahlanma hissediyorum içimde. Kendi konuşmamdaki netlik beni şaşırtırken kendimi duyuyorum, “Neyi beslersen onu büyütürsün. Bu da bir seçim yapmayı gerektiriyor. İyi ve kötü her zaman var. Hangi tarafta olduğunu bilmek zorunda insan!”

Sevgili terapistim, EMDR ve NeurOptimal bir yana, seans harici sohbetlerimiz bile beni öylesine besliyor ki.

“Bağımlılıklar, kedere ve acıya; Keder ve acı, akıl tutulmasına; Akıl tutulması da muhakeme yani gerçek olanı ya da doğruyu, gerçek olmayan ya da yanlıştan ayırt etme yeteneğinin sakatlanmasına sebep olur. Ayırt etme yeteneğindeki keskinlik kaybolursa kişi büyük bir kısır döngü ve karanlıkta demektir.” Bhagavad Gita

Ayırt edebilmekten ne çok bahsederdim Kayaköy’de yaşadığım yıllar. Cennet koyu hikayeme saplanıp kaldığım, koyun güzelliği bir yana köylünün cennet ve cehennemi çağrıştıran mitik anlatılarına kapıldığım, her yerde, herkeste iyi ile kötünün çarpıştığına inandığım zamanlarımdı. Ayırt edebilmek çok çok önemli derdim sürekli.

Odtü’de yüksek lisansı bırakıp uyuşturucu ortamlarında kimlik bulduğum zamanlarda, Ankara’daki teras katı evimde yaşarken babam beni ziyarete gelmişti. Yatağımda baş başa olduğumuzu görüyorum. “Hayır,” diyorum, “Babam böyle biri olamaz. Olamaz...” Sevgili gibiyiz. Onu çok severken bu kadar mutsuz ve acılar içinde olmayı kaldıramıyorum. Amcam beni otel odasına götürdüğünde nasıl katatonik hâle girdiysem bir benzerini de bu anıda yaşıyorum. İlemeler, sayıklamalar halinde kaskatı kesiliyorum. Babam panik oluyor. Annemi arıyor, “İlk otobüse atla gel,” diyor.

Salonumda tekli koltuktayım. Bağırıp çağırarak karşımdaki ikili koltukta yan yana oturan annemle babama ciyaklayıp duruyorum. Ulaşılmaz haldeyim. Bu sahneyi hatıralarımda görünür kılan köpeğim Dharma. Annemlerin oturduğu kanepenin yanına oturmuş, şaşkınlıkla kafasını yana eğmiş merak içinde beni seyrediyor. Onun bakışıyla kendime geldiğimi hatırlıyorum.

“Gidin buradan. Beni rahat bırakın.”

Sonunda gidiyorlar. Dharma’nın tanıklığı bu sahneyi unutmamı engelleyen unsurdur. Dilan’ın tanıklığı da babamla birlikte salonumdaki yuvarlak masada yediğimiz yemeğin. Gerisi yoktu.

Murat’a soruyorum. Babam beni tek başına ziyarete geldiğinde Murat’la birlikteymişiz. Hatırlıyor gelişini. Dilan, ben ve babam alışveriş yaparken telefonda konuşmuşuz. O babamı hiç görmemiş. Ne kadar kaldığını, kaç gün görüşmediğimizi hatırlamıyor. 2002 yılıymış.

Bilge’li zamanlar. Yaklaşıyoruz. Murat’lı zamanlardayız. Sonra Vazah’la ilişkimiz, güneye göç edişimiz, kızı Rüya ve kocaman bir beş sene var. Sonra ayrılık, Kelebekler Vadisi’nde Despina’nın ruhu misali dolandığım zamanlar. Fethiye’deki ev, uyuşturucuyu bırakmam, etrafımda dört dönen Cafer, hamilelik, yollar, İstanbul ve yine aile evi, annem, babam, amcam, yengem, kuzenler ve nihayet Bilge.

2007, Murat yazışmalarımızda şöyle şeyler yazmış bana:

“Ben eski ben değilim artık diye yazmışın ya... Buna pek şaşırmadım. Çünkü sen değişebiliyorsun. Hatta birçok insana göre onların algılayabileceğinden ve kaldırabileceğinden hızlı değişebiliyorsun... haa bi dakika... ya da sen de bir sıfır hali içinde varyasyonlar deniyorsun... bu da olabilir.”

“Hayatımızı önceden tasarladığımız ya da başkalarının tasarladığı belli bir şekilde yaşamak zorunda olmadığımızı fark ettim (kim bilir sen bunu fark ettiğinde kaç yaşındaydın) ve bunu fark etmemde yardımcı olan ‘toplum’ içinde sen de vardın. Her şeye değilse bile bazı şeylere farklı bir açıdan bakabileceğimi görmek beni önce korkuttu (hatta kanımı dondurdu) ise de sonradan buna alıştım ve hoşuma gitmeye başladı.”

Murat’la yalnız buluştuk bu kez. Kendimizi bir restorana atıp yerleştik. Saatlerce konuştuk. Uzun uzun dinledik birbirimizi. Geçmiş kurcaladık. Hatırladıklarımın ışığında fi tarihinde kalmış bir senelik ilişkimizi aydınlattık yapabildiğimiz ölçüde. Beni korumasını, güçlü olmasını beklerken onun gittikçe zayıf düşüp delirmiş olmasını sorguladık.

“İstanbul’da, ailemin Çengelköy’deki evinin salonunda koltukta yanımda otururken hatırlıyorum seni. Ruh gibiydin. Seni ailemle tanıştırmamalıydım, seni bunun içine hiç sokmamalıydım, diye düşündüğümü hatırlıyorum.”

Murat ne o günü hatırlıyor ne de evi.

“Bir dakika... Merdivenlerden iniyorduk. Annen dekorasyonla ilgili bir şeyler söylemişti. Ne alaka diye düşünmüştüm,” diyor sonra. Başka bir şey hatırlayamıyor. Ben de merdivenler ve yukarı çıktığımızı hatırlamıyorum. Öncesi sonrası bende de yok. İstanbul’da iş bulmuş, küçük bir ev tutmuştu.

Git gide bir ruha dönüşmüştü. Onunla yaşamaya gittiğimde birkaç gün boyunca ona ulaşmaya çalışmış, ne yaparsam yapayım başaramamıştım. Bir iki kere evden çıkmış, onu orada öyle bırakmayacağım deyip geri dönmüştüm ama beni ne görüyordu ne duyuyordu. Korkutucuydu. Sonunda onu bırakıp direk otogara gitmiş, Ankara'ya dönmüştüm. Orası daha güvenliydi benim için.

“Ben çok kötüydüm. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Emre gelip o evi toparlamış, kapatmış, beni eve yollamış. Sonra da hastaneye yattım. Ege Üniversitesi Ruh Sağlığı. Bana bir sürü ilaç verdiler. Kendimi dışarıdan seyredebiliyordum. Sonra bir gün tam terapistin odasına girerken, bir anda birleşmiş, tek kişi olmuştum.”

“Sana da mı bir şeyler yapmışlardı acaba Murat? Neden o kadar kötü olduğunu hiç anlayamadım ben.”

Tartışıyoruz bunu. Olabilir mi diye sorguluyoruz. Çengelköy'deki evde neler oldu, neler olmuş olabilir, hiçbir şey hatırlamıyoruz.

05 Şubat 2020

Starbucks'ın tek sigara içilen yeri giriş katında insan trafiğinin kıyısında. Dışarıdan bakınca hiç istemiyorum ama içine girince kaybolabildiğimi fark edip rahatlıyorum. Sigara dumanı tüten masalarda oturan bizler sanki dışarıdan görünmüyor fakat biz her şeyi görebiliyoruz. Hareketin kıyısında sakinlik. Bir kadın rıhtıma doğru sigarasını körüklüyor. Kim bilir içinde neler oluyor da tüm rıhtımı dumana boğmak için hırsıyla uğraşıyor.

Sabah Bilge mutfaktaki koltuğa çöktüğünde kaybolan nota dosyası aklıma gelmiş, bir kez daha araması için ısrar etmişim. Sürekli kayboluyor eşyaları, çıktılarını aldığım notalarla güzelce hazırladığım dosyaları, kaplattığım kitapları, defterleri, metronomları... Çarçabuk bulamazsa hemen boş veriyor.

“Belki aramayı öğrenmelisin.”

“Belki sen de susmayı öğrenmelisin.”

Beynimde yine o elektrik çarpması. Nasıl hazır cevap.

“Hiçte bile,” diyor birden.

“Hiçte bile, dünyadaki en büyük hiç düşünmeden verilen hazır cevap,” diye kükreyiveriyorum.

Annemin sözüdür “Hiçte bile!” Ona mâl olmuş, onunla çoğalmış, günleri doldurmuş, beklentileri tokatlamış, gerçekleri gömüp üzerini yalan yanlış dekore etmiş.

Ne masadaki kirli tabağını bulaşık makinasına koyuyor ne de haftalık programına bakıp çantasını hazırlıyor ne de yeniden bir dosya hazırlamanın ne de evden çıkmanın derdinde. Çocuğum rahatça piyanonun başına geçip parçalarını çalıyor. Yapabildiğiyle avunuyor belki de.

Kocaman köpeklerin yerlere dökülen mahzun yüzleri, ön ayaklarını çapraz ata ata yavaş yürüyüşleri geliyor aklıma. Bağırđığım için çok üzgünüm. Düzeltmek için vakit bile yok. Belki yolda. Ah şu yapılması gerekenler...

07 Şubat 2020

Dün yazı evine erken gittim. Tori Amos dinleyerek yazıyordum ki sınıf arkadaşlarımdan biri girdi sınıfa.

“Kızlar köşedeki kafede. Erken gelip orada buluşuyorlar hep. Senin haberin yok mu?”

Çay ve Türk Kahvesi söylemiştim kendime. Kahve bitene kadar çay kaynarlıktan çıkıyor, öyle seviyorum. Çayımı ve kahvemi bırakıp gitmedim onunla. Ve evet, haberim yoktu.

Dersten sonra öykümü okuyacaklarına söz vermişlerdi bir önceki hafta. Sormadıkları gibi kaçarcasına hızla gittiler. Birlikte gidip gelirken hep yan yana bir arada, ikili üçlü gruplar halindeler. Ben hep dışında, her zaman her yerde dışarıdayım. Benden kaçıyorlar.

“Nefes alamıyorum,” “Daraldım,” “Fena oldum,” sözleri çıkmıştı dudaklarının arasından yazdığım son öyküyü okurken. Yarısına gelmiştim henüz. Top Böcekleri. Önceleri gizemliydim, ilgilerini çekiyordu yazdıklarım. Gittikçe daha açık yazmaya başladım. Açıkça yazmak acımasızlık mı? Böyle okunamaz mıyım? Edebiyat gizlenmek, can yakmadan anlatmak için mi var yoksa? Önemli olan edebiyat mı?

Etine kanca sokulan bir kolu, etine kanca sokuluyormuş gibi hissederek okumanın faydası ne? O kol binlerce koldan yalnızca bir tanesi, kanca da binlerce kancadan biri belki. Ne görmek ne bilmek ne hissetmek ne de hatırlamak istiyorlar, arkalarını dönüp koşarak minnoş yaşamlarına sığınıp kaybolmak istiyorlar. Ben de kalkmış rahatlarını bozuyorum.

Hiç gerçek bir dostum, beni özleyen, arayan, beni görmediği zaman merak edip ulaşmak için çabalayan sahici bir dostum olacak mı benim?

Acı çeken yaralı insanları, acıdan kaçanlar yaralamaya devam edebiliyor.

Hedef resim, Batı'nın kolunu Almina'ya sarıp, "Senin kadar güzel olmasa da bu da bizim Almina'ımız," dediği an. Almina'la göz gözeyiz. Restorandayız. Sümeyye'nin ısrarlı açıklamaları, çocuklar var rahat edelim ısrarları sonucu kimsenin çıkmadığı boş üçüncü katta.

Doğu... ben hamileyken... ağzın, sesin kulağımın dibinde. Islak ağzın, tutku saçan sesin, geniş gevrek dilin... Ben senin için çocukluğunda başlayan bir tutku, bir oyun, mucizevi bir oyuncağım. Ne yaparsan yap kötülerini unutup iyileri saklayan, koruyan, her yola giren, kodlayabildiğin, resetleyebildiğin hatta her cinsel maceramız sonrası istisnasız format atabildiğin şuursuz, zayıf, toplumsal hiçbir başarı elde edememiş, kendini, geçmişini, yarınını bilmez bebek Çağla, mucize oyuncak.

Babamla amcamın nasıl oynanacağını ailenin genç erkeklerine öğrettiği kurma bebek.

Aile diye bildiklerim dökülüyor önüme bir bir. Hedef resme gelene kadar önümdeki kalabalığa takılıyor ayaklarım. Doğu'yla sevişirken zevk alıyorum. Orgazm anı suçluluğumu alıp uçurumlardan aşağı savuruyor. Yanlışın hazla, haz hazarında eriyip bitmesi bu olsa gerek. Ben bu haz yüzünden mi nereye gider, ne kadar uzağa kaçarsam kaçayım, eninde sonunda aileye döndüm?

Diğer tüm sebeplerin ardındaki gerçek bu mu? Bu haz mı yoksa?

Kuzenimle, babamla sevişmekten duyduğum utanç verici zevk... Hüzünlü hazan haz, unutulması, korkunç!

Onlar da kurbandılar. Kardeşim, kuzenlerim; Batı, Doğu, annem, yengem, kardeşim... Kurban ne zaman faile dönüşür? Babam ve amcam da mı kurbandı... Kısır döngü.

Doğu, küçüklüğünden beri benim üzerimde kurban yaratan faillik eğitimi gördü. Kurban olmaktan çok erken kurtuldu. Belki Batı da. Baran ve ben hiç kurtulamadık diye düşünüyorum. Hamileyken Bağdat caddesindeki buluşmamızı unutmuşum. Hatırladığım kadarını bile unutmuşum yani.

Şimdi... kulaklarımı dolaşan EMDR dıtlarının arasındaki girintilerimin sıkışık narin darlıklarından çıkmasını istediğim unutulması anılar, tüm aklama niyet, çaba ve özlemimi dağıtarak hiçbirinin masum olmadığını gösteriyor bana. Beynim taşa dönüşmüş gibi. Buna sebep olan Almina'nın, o sırada 10 yaşlarında olmalı, bebekliğinden beri benimle aynı kadere saplanmış yaşadığını anlamak mı, yoksa o sıralarda 5 yaşlarında olan Sancar'ın kardeşimle aynı kadere sap büyütüldüğünü düşünmek mi, yoksa kardeşimin, Batı'nın ve Doğu'nun bu kadere devam ettiren saplar olduklarını geri dönülmez biçimde anlamak mı, Sümeyye'nin annem gibi şuursuzca hizmet edişi mi?..

Yazmak gittikçe zorlaşıyor. Hayatım boyunca gerçeğin peşinde koşmak, cırılçıplak soyup kağıtlara nakşetmek istedim. Şimdiyse her yere hayal ürünü kurgular dökmek, gerçekleri barkodlara saklamak, iz düşümlere indirgemek istiyorum. Pencereleden içeri baka baka bir sokaktan yürüyüp geçmek, dışarıda, özgür, bağımsız, köksüz, hikaysiz biri olmak istiyorum. Hiçbir şeye, yere, kişiye ait olmamak!

Restoranda olup bitenler... Daha doğrusu bitemeyip yarım kalanlar, kimseyi aklayamıyor. Beni bile. Karnımdaki yedi aylık bebeğimi, bugün 10 yaşında olan canım çocuğumu içine sürüklediğim “aile” rezilliği, hatırlamazken tahmin ettiklerimin çok ötesinde.

Hatırlamayı kaldıramamak, çaresizce başımı kuma gömmek, tek başımayken yürüyebileceğim tek yolmuş, şimdi daha iyi anlıyorum. Yalnızlık... Doğru düzgün bir iş aş ilişkisi ve yaşam kurmayı bir türlü başaramadığım için hep sonunda yalnız kalıyordum. Yalnızlıktan kaçarken de her seferinde tehlikeye sığınmışım. Denize düşen yılana sarılır. Bindiğim her kayık su alıp sonunda batınca...

Ruhumun ve aklımın reddettiği bedensel zevk olamaz beni aile ortamına döndüren. Hayır. O olamaz. Yalnızlıktı.

Doğu’nun soluğu kulağımda, ensemde, arkamda... Yemekten sonra beni eve bırakması çok çok uzun sürmüştü. Neler olduğunu hatırlamaksa beş dakika bile değil. Diz olup önüme düşen cinsellik ve şehvet içeren kuzen sevişmelerinden biri daha. Hamile halimle bile.

Haftaya perşembe Biorezonans’a sigarayı bırakmak için gideceğim. Önce buğday alerjimi ve bazı fasa fisoları temizlemeleri gerekiyormuş. Fethiye dönüşünde bırakmış olacağıma dair çocuğuma söz vermişim. Yeni bir paket tütün almayacağıma da söz vermişim. Paket bitince sigarayı bırakma seansı ertelendiği için dayanamayıp bir tane daha almışım. Çocuğum döndüğünden beri bu paketi tütürüyorum.

Dürüstlük her şeyden önemli diyerek sorduğunda doğruyu söylüyorum. “Sözünü bozdun,” diyerek bağırıyor ve kavga başlıyor. Çalışmasını, banyosunu, her şeyini buna bağlıyor, yapmayacakmış. Kapıları çarpıyor, beni balkona kilitlemeye çalışıyor.

“Babana neden sigara içtiği için bir şey söylemiyorsun da bana böyle yapıyorsun?” diye soruyorum.

“Çünkü o hep içiyor. Değişemez. Sen değişebilirsin,” diyor. Çalışmayacağını ekleyerek içeri gidiyor. Şu an için benden yapamayacağım kadar çok şey beklediğini anlayamıyor küçüğüm. Tepkilerinin büyüklüğü ile başa çıkamıyorum. Öyle yorgunum ki. Öyle yalnızım ki. Öyle...

Doğu'nun kartal kanadıyla omuzlarını sarıp cebine sıkıştırdığı sus parası ile merdivenlerden aşağı yolladığı garson ikna olmamış, çoğalarak patronuyla geri gelmişti. Patron kızgındı.

“Siz burayı ne sanıyorsunuz?”

Sümeyye'nin sesi ekleniyor, “Alminacım, kalk toparlan.”

Yemeklerimiz geliyor.

“Yemeklerinizi yiyin, defolup gidin.”

Uslu ve pişkin, yemekler yeniyor. Sümeyye hemen gitmek istiyor. Yemekler bitmeden toparlanıp gidiyoruz.

Bu kısım hep hatırladıklarımın. Neden öyle apar topar kalkıp gitmiştik? Bağdat caddesinde yürürken karnıma sancı saplanıyor. Baran ve Doğu, Sümeyye ve çocuklarla arabaları almaya gidiyorlar. Batı beni bir banka oturtuyor. Öyle ilgili ve sevecen ki. Bir süre sonra sancım geçiyor. Telefon açıp diğerlerine bildiriyor sancımın geçtiğini. “Bana ne kadar iyi davranıyorsun Batı.” Bilincimin iyice açıldığı an, hep hatırladığım. “Öyle mi?” derken yüzüne yayılan gülüşe rağmen sesindeki sertlik. Doğu geliyor az sonra. Çocuklarla Sümeyye'yi eve bırakmış, beni de eve bırakacak. Ya da minibüsüne. Bilmiyorum. Oraya nasıl geldiğimi hiç hatırlamıyorum. Baran çoktan gitmiş.

Yıllarca hatırladığım sahne, Doğu'nun arabasında arabanın teybine bakarak uzun bir süre geçirdiğim, bu arada da uzun, çok uzun bir sohbet yaptığımız. Ne konuştuğumuzu zerre hatırlamadığım halde hipnotize olmuş gibi neden uzun bir süre teybe bakakaldığımı ve çok sıkıldığımı hep hatırlamışım. Ne konuştuğumuzu hep merak etmişimdir. Ben neden o kadar sıkıldığım halde bir türlü gözlerimi o teypten ayıramamışım?

Yine de Doğu'yla ilgili hiçbir kötü düşüncem yoktu. Hiç olmamıştı. Öyle biliyordum. Sanıyordum. Hatırladığım kadarıyla o hep ilgili, sıcak, anlayışlı, doğacak olan bebeğimin de aynı şekilde dayısı. Dayısı. “Biz onun dayıları olacağız.” Batı ile birlikte böyle söylemişlerdi.

“Bana ne anlatıyorsun uzun uzun Doğu?”

“Seni formatlıyorum Çağlacığım. Bu geceyi nasıl hatırlayacağımı, sana bir şey sorulursa neler söyleyeceğini anlatıyorum. Yemeğimiz çok geç geldi. Berbat bir yerdi, yemekler de buz gibiydi. Bitirmeden çıktık gittik...”

“Doğu, Sümeyye senin bana bu şekilde davranmanı nasıl kabul edebiliyor.”

“O da hatırlamayacak Çağlacığım. Aynı senin gibi.”

Sümeyye’yi duyuyorum. “Doğu bir kez olsun kendi çocuklarıyla ilgilenmemiştir. Çok şaşırdım, Bilge ile oturup resim çizdi. Çok ilgili davranıyor. Sancar’la bir kere bile resim çizmemiştir böyle oturup.”

Sümeyye’nin şaşkınlığı apaçıktı. Zaten yüzü hep biraz şaşkın, sorulu ve telaşlıdır. Gülümsediğinde bile. Onun da anlayamadığı çok şey olsa gerek. Özenle seçilmiş bir eşti, evlenilecek kadın. Öyle demişti Doğu onun için yıllar önce Ankara’daki evimi ziyaret ettiğinde. Henüz evlenmemişlerdi.

Doğularla ailecek görüşmek istediğimde reddedilmeye başlamıştım. Hep bir program yoğunluğu mazeretleri vardı. Kibarca reddediliyordum. Sümeyye’nin benimle görüşmek istemediğini düşünmüştüm. Doğu, “Biz buluşup kahve içelim ama,” demişti.

Doğu için ne büyük bir tehlikeyim. Aynı zamanda bir saplantı. Kurtuldu mu benden? Ben ondan?

10 Şubat 2020

Terapide hamilelik sürecimde olduğum için belki, çok duygusalım, sürekli ağlıyorum. Çođu da çocuğumun ani çıkışlarına ve anlayışsız üzerime gelmelerine. Yaşından fazla büyüklük bekliyorum ondan belki ama kibar ve düşünceli olmasını istemem normal değil mi? İkimiz de zor insanlarız, tamam ama...

Bugün benim doğum günüm. Bu yüzden ekstra duygusalım bugün.

Doğu arardı beni doğum günlerimde bir zamanlar. Bir seferinde Bursa’daydım aradığında, Anadolu yürüyüşünden tanıdığım bir arkadaşın evinde kalmıştım gece. Kutlama filan yoktu. Doğum günüm olduğunu bilen de yoktu etrafımda. “Hediye aldın mı?” diye sormuştu. “Kestane şekeri alacağım bugün kendime,” demiştim. Gülmüştü. Neden güldüğünü sormuştum. “Hiç,” demişti, “Kestane şekeri sana yakışır. Çok şeker.”

Doğu'yla Batı'yı ne zaman düşünsem Bayramoğlu'ndaki yürüyüşler geliyor aklıma. Doğu'yla mı Batı'yla mı yoksa her ikisiyle birlikte mi yürüyoruz anlayamıyorum. Annemin beni görmediğini, beni duymadığını söylüyorlar. En büyük sorunum hep annemdi dilimde sanırım. Annemi konuşmak normallik oyununda olduğumuzun bir göstergesiydi. Hatırlanabilir konuşma parçacıkları bırakmış bana.

Bayramoğlu deyince de odamın kapısını kilitleyip pencereden kaçtığım gece geliyor aklıma. Babamla annem üst katta amcamlardaydılar. Balkondan amcamın sesi geliyordu. Yandaki araziden kaçacaktım ama karanlığın içinden bir köpek hırlaması gelmişti. Bu yüzden çömelmiş bahçe duvarının dibinden sürünerek geçmişim. Ayağa kalksalar beni görürlerdi. Bazı yerlerde donup kaldığımı, sonra kendime gelip devam ettiğimi hatırlıyorum. Duvarın yarısına dek böyle gelmişim. Sonrası yok. Neden? Ne olmuştu o gece?

Tereddüte düşen ses ve Batı.

Batı arıyor eve dönerken. Öyle panikliyorum ki, “Bilge telefonumda bir şey seyrediyordu. Yoldayız. Eve gidince arayayım mı seni?” diyorum. Eve gidince ağırdan alıyorum. Sakinleşmeye çalışıyorum. Çok da gecikmemeliyim, farklı bir şey yapacağım da benden şüphelenecek diye korkuyorum. Derin bir nefes alıp arıyorum.

Telefonu kapattığımda hızla konuştuklarımızı unuttuğumu fark ediyor ve defterimi açıp yazmaya başlıyorum.

İkinci bebek yoldaymış. Haber vermek için aramış. Az evvel de kardeşimle konuşmuş. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Mucize, harika, hayırlı olsun...

“Hafta sonları babanlara gidiyor musunuz hâlâ?” diye soruyorum.

“Artık eskisi gibi her hafta sonu beklemiyorlar. İki haftada bir işte.”

“Nasıllar?”

“... Babamın tansiyonu... korkuttu bizi biraz... Doğu mu? Doğu profesör olmak için uğraşıyordu işte. Oldu sonunda.”

“Profesör oldu ha!” Sesimdeki neşesiz kutlamasız düşünceliliği sezdi. Ne düşündü?

O kapatmasa ben daha çok sorup duracaktım sanırım. Verdiği her yanıtta biraz duralıyordu, yanlış bir şey söylememek için çok dikkat ediyordu belki de. Benden çok o bilgi vermek zorunda kalıyordu. Alışık olduğu bu değildi sanırım. Genelde ben anlatırdım. Kendimi beğendirmeye, yaptıklarımı onay almaya çalışırdım. Ah ne çok anlatırdım gerekli gereksiz, sanki ilgileniyorlarmış gibi.

Doğu'nun yaşamı daha köklü. Uzun zamandır bir ailesi var. Almina artık lisede. Galatasaray Üniversitesi'nde Profesör Doğu Everest.

Batı ikinci çocuğunu bekliyormuş. Artık onun da bir ailesi var. Ama o yemekten yoktu. “Hatırla da kurtul be Çağla,” diyen tasasız genç değil artık. Onun bu sözlerine, “Öyle kolay değil o iş. Öyle kolay değil,” diyen ağabeyi kadar bağımlısı değilse de o da ismini korumak zorunda. İsimleri lekelenirse biterler. Kardeşime bir şey olmaz. Fabrika, mal varlığı... İsmi önemli değil. Bir şekilde yolunu bulur. Ama Doğu ve Batı... Onlar mı benim için tehdit ben mi onlar için diye düşündüğümde kısacık bir süre içinde bitkinlikten perişan başım önüme düşüyor.

Hedef resim hâlâ restorandaki yemek. Almina'yla göz gözeyiz. Bir an önce bitsin geçelim istiyorum bu anıyı ama verebildiğim rahatsızlık notu çok yüksek. Zorlasam da düşmüyor.

Almina, sana öyle çok şey söylemek istiyorum ki. O yemekte bir kısmını söylediğimi hatırladım. “Hiçbirine inanma Almina. Bin kere yenilsen de dışarıdaki hayat çok daha iyi.”

Doğu'nun omuzlarındaki elleri enseme, boynumu dolaşüyor. Tehdit ediyor bu eller beni. Aileden uzaklaştığım yılları “Boş Yıllar” olarak değerlendirerek anlatıyorlar Almina'ya. Ben nereye giderse gitsin sonunda eve dönen, mutsuz, kayıp, yapayalnız hamile bir kadını. Beni bu şekilde Almina'ya model olarak sunuyorlar. Bağırıyorum, “Hastasınız siz. Hepsi yalan, saçmalık bunların.”

“Hasta olan sensin Çağla. Şu anda olanların hiçbirini yarın hatırlamayacaksın. Az sonra bile hatırlamayacaksın. Almina da bunu görecektir, senin ne halde olduğunu. O ailesinin değerini bilir...”

NeurOptimal'dayım. Almina'yı düşünüyorum. Yıllarca düşünüp durdum o yemekte nasıl göz göze bakıştığımızı. Mutsuz olduğunu hissetmişim. Etrafımızda dönüp duran konuşmaların içindeki yerimizi yeni anlamaya başlıyorum. Sesini duyuyorum birdenbire. Ne söylüyor anlayamıyorum. İsteksiz, sıkılgan, sessiz. Zoraki bir onay veriyor. Cılız bir cevap, anlayamıyorum.

Kardeşim. BARAN. Baran. Baranım. Neden sen hepimizden ayrı kenardaki masada tek başınasın? Seni göremiyorum. “Bunu kaçırır mıyım hiç!” diyerek yanımda bitmiştin restorana doğru yürürken. Şaşırmıştım birden beliren varlığına. Doğu'nun tehditkâr elleri boynumda, nefesi, sesi enseme, kulağımda. Karşı çıkıyorsun Baran, karşı çıkıyorsun ve geri püskürtülüyorsun. Sonra kenardaki masaya çöküyorsun. Belki sen de benim gibi hatırlamıyorsun ve bunun için gelmemiştin. Belki de bir ayrıntıydı seni yaralayan ve tepki verdiren.

“Ben her sabah 4’te kalkıp duş alıyorum. Sonra yatıp düşünüyorum, bir saat kadar. Sonra kalkıp biraz okuyorum. Sonra hazırlanıp evden çıkıyorum.”

Doğu bunları söylerken yüz yüze miydik, telefonda mı konuşuyorduk? Bunu hatırlamasam da söylediklerini hep hatırlamışımdır. Öğrenciydi o sıralar. Onu kocaman gövdesiyle bornozlu yatakta uzanmış tavana bakarken düşlerim ne zaman bu sözleri aklıma gelse. Tuhaf hissetmişim. 25 sene önce belki. Öyle tuhaf ki hiç unutmadım.

14 Şubat 2020

Sen de demek Batı’m. Sen de kibar, ilgili hitap şekline saklayarak beni beceriyordun. “Otur Çağlacığım. Otur güzelim.” Pantolonunu indirişin zihnime aşına bir görüntüymüş meğer, beni utandırmamak için benden kaçınan.

Hamile Çağla fantezisi ile uluorta bir restoranın boş diye mekân tuttuğunuz üçüncü katında sırayla beni becermeye mi geldiniz? Neredeyse 8 aylık hamileyim. “Kaldıramaz,” diyor Doğu. Kardeşime izin vermiyorlar. O benim kardeşim, en önce onun hakkı. Hem ona bu şekilde davranmaya hakları yok. Kardeşime sarılmak, onu desteklemek, sırf kuzenlerimize inat onunla şefkatle sevişmek istiyorum.

“Nerede?” diye soruyor terapistim.

“Masanın üzerinde,” diyorum.

“Olamaz,” diyor, “Kocaman göbeğin var. Başka bir zamanla karıştırıyor olabilir misin?”

Tüm hatırladıklarımın sadece bir kere başıma geldiğini var saymaktan hiç vaz geçmediğimi fark ediyorum yine. Hepsi birer kere yaşandı, bitti gitti, bugüne uzanmadı, Bilge’ye kadar varmadı bunlar!

“Hamile bir kadına bunlar yapılırken karnındaki bebek ne yaşar?”

“Annesinin hissettiklerini hisseder.”

Ben ne hissediyorum?

“Bir şey olmuyor. Hayır. Hiçbir şey olmuyor,” diyorum kendime. Önümdeki salatayı yemeliyim sadece. Açtım ama artık ne salata ne açlık hiçbir şey kalmamış. Batı’nın kucağındayım. Çıplak penisi arkamda sepsert içime girip çıkıyor. Bu da başka bir zamandan belki. Sadece hissediyorum bunu. Lanet olsun. Gözlerimden yaşlar yuvarlanıyor.

Küçük Batı, hatırlamayacağıma ikna olmuşsun demek! Doğu iyi bilir bunu, beni nasıl işleyeceğini, bana format atmayı. Ama sen tam bilemediğin için Batı, o gece o cümleyi anahtar olarak bırakmıştın

bana: “Senin kadar güzel olmasa da bu da bizim Alminamız!” Yıllarca bu cümleyle ne demek istediğini sorguladım.

Senin kadar güzel olmasa da! Ancak bir eşyaya söylenir bu sözler. Almina’yla göz gözeydik o sırada. Gözlerinde yılgınlık, benden gelecek tepkiyi bekliyordu merakla. Gencecik bakışlarını bana doğru tutan beklediği kurtuluş umudunu, yapayanlış bir öğretiye kurban gittiğimiz sırada yaşadığım teslimiyetim yüzünden kaybetmişti. Bedenlerimiz kullanılırken o bana bakıyordu, ben de ona. Sessizce boyun eğiyordu. Karşısında duran 35 yaşındaki hamile kadının da böyle sessiz kalıp kalmayacağını merak ediyordu. Umut içeren o acıklı merakına karşılık ben de tutsaklığımın içinde sessizce boyun eğmiştim.

Ancak her şey bittikten ve ben o hipnotize donukluktan çıktıktan sonra ona ulaşmak istemişim. O ânı hatırlıyordum, ne diyeceğimi bilmiyordum, ama buralardan uzaklarda, o yılgın bakışları mutlu edecek başka yaşamların olduğundan haberler vermek istiyordum ona. Ulaşamamışım, konuşamamışım onunla, onu alıp oradaki tuhaf, soğuk tablonun dışına çıkaramamışım. Sessiz hüznü gencecik kız çocuğu. Bakışlarını küçümseyerek aşağı doğru kaydırışını hep hüznle hatırladım. Bir de Batı’nın merakla bakışlarını bir bana bir Almina’ya çevirişini.

Almina. Göz göze olduğumuz süre boyunca onlar konuşmuşlardı. Ben senin için bir öğreti olarak kullanılmışım. Bunun için oradaydım. Bana duymak için çırpındığın inancın can verişini gözlerinde seyretmişim. Parmaklarımın arasından kayıp giden bir avuç kum. Seni kaybetmişim Almina. Çocuksu bir istekle daha sonraki bir buluşmamızda, kahvaltı için Koşuyolu’nda bir pastanede, seni yeniden kazanmak istemiş, sana başka yaşamlar ve var oluş biçimleri olduğunu gösterebilmek için seni alıp Permakamp’a, doğaya götürmeyi teklif etmişim annenle babana. “Keşke,” demelerinden anlamışım gelmeyeceğini. Zaten neredeyse hiç konuşmamıştık o kahvaltıda. Almina... Seni hayal kırıklığına uğrattığım, sana ışıklı bir çıkış yolu gösterememiş olduğum için çok özür dilerim. Bir gün bunun içinden çıkman için elinden tutabilmeyi öyle çok istiyorum ki. Seni kurtarmayı.

Ne zaman dışarıda yemek yesek Doğu gözlerini kısarak tabağımdakilere dalar giderdi.

Bilge henüz doğmuştu. Annemlerin Kandilli’deki evlerinin dibinde Cemile Sultan Korusu’nda buluşmuştuk. Doğu tabağımdakileri kısık gözlerle öyle bir incelemişti ki, neden öyle baktığını sormuştum. Bir diğeri de Koşuyolu’ndaki pastanede çoluk çocuk kahvaltı sabahıydı. Kendini daldığı alemden sıyrıp alır, sorumu da şaşkınlığımı da geçiştirirdi. “Çocuk gibisin,” demiştim ilkinde. Sadece gülmüştü. Ailemizin erkekleri sessizce güldüklerinde, hatırlayamadıklarımın gömülü olduğu beynimdeki tımarhanenin sınırlarında dolaşmışız meğer. Sınırlarımı aşmamak için susarlarmış. Yeri ve zamanı olmadığı için.

İstanbul'a döndükten sonra hızla kilo almaya başlamıştım. Benim yiyişimin de Doğu'nun öyle tabağımdakilere bakmasının da nedenlerini şimdi anlıyorum. Ben kendimi koruyabilmek için sürekli kilo alıyordum ve Doğu buna nasıl müdahale edeceğini bilemiyordu. Kim bilir belki çocukluk anılarımıza gidiyordu da dalıyordu. Bana hiçbir şey yedirmedikleri, sadece zevk eşyası gibi kullanıp bir kenara attıkları geceler geliyordu aklıma.

Hedef resme dönüyoruz. Restorandayız. "Sancar neredeydi?" diye soruyor terapistim. O gün Sancar bezi bırakmış, ilk günümüş, öyle demişti Sümeyye. Hatta ödül olarak itfaiye arabası istemiş, bu yüzden Mothercare'de buluşmuştuk. (Bilge varken de Mothercare'de buluşmuş muyduk? Yoksa daha önce buluştuğumuz yere Bilge ile yalnız mı gitmiştik? Birden fazla mı buluştuk Mothercare'de?) Sancar altına kaçırıyor, öyle diyor Sümeyye. Bu yüzden rahat edebileceğimiz bir yer olarak Kırıntı Kafe'nin üçüncü katını öneriyor. "Senin için sakıncası yok, değil mi Çağlacığım?" O kadar çok soruyor ki bunu üstüne basa basa, "Hayır, yok," demek zorunda kalıyorum sürekli. Sancar'ın altı temizleniyor. Sonra masaya yatırılıyor. Sancar çok uzun bir süre masada sırt üstü altı çıplak yatıyor. Bunu da hep hatırladım. Bir türlü anlam veremediğim bir şey olmuştur bu. Altını bağla kapat, neden ortalıkta öyle dursun ki çocuk?

Hatırladığım parçacıklar arasında Sancar'ı tamamıyla unuttuğumu fark ediyorum.

Seansın sonunda ayağa kalktığım an, bir an için kaba etlerim delicesine sızlıyor. "Sert bir yere oturmuşsun gibi mi?" diye soruyor terapistim. "Hayır," diyorum, "ezilmişler ama sert bir yerden ziyade avuçlanarak, mıncıklanarak morartılmışlar gibi. Şimdi geçti. Bir şey kalmadı. Bir anlığınaydı."

"Beden unutmaz Çağla. Bedeninin söylediklerini dinle."

Akşam çocuğumla Monopoly oynuyoruz. Yüzünde her an ağlamaya dönüşeceğini haber veren bir kırılganlık var. Küçük şeyler için bana çıkışıyor. Piyonum onun yerlerinden birine geliyor. Hızla zarı alıp atıyor. Bakakalıyorum.

Bağırmaya başlıyor, "Hani ben fark etmesem de sen benim yerime gelince hatırlatırdın, öderdin. Haniiii." Neye uğradığımı şaşıyorum.

"Çok hızlı oldu her şey tatlım. Zarı öyle atmanı beklemiyordum. Ama ben zaten söylemeden önce senin fark etmeni isterim. Sen benim çocuğumsun, fark etmeni her şeyden çok isterim. Sen fark edene kadar da beklerim, biliyorsun beklediğimi. Neden böyle acele attın zarı?"

Ağlamamak için tutuyor kendini, bağılıyor, "Haaaa. Sen de bana kızmıştın, söylemesem geçip gideceksin, demiştin."

"Kızmamıştım. Ne sevinmeme ne de tepki vermeme izin veriyorsun Bilge. Neler oluyor?"

"Kızmıştın. Hep kızılıyorsun sen bana."

“Belki daha önceleri kızırıyordum. Sana çok bağıırıyordum. Ama şimdi çok daha iyiyim. Sen de fark etmiyor musun?”

“İyi falan değilsin.”

“Daha iyiyim. Bak, bağıırmıyorum.”

“Birazdan bağııracaksın,” diye bas bas bağıırıyor.

Az sonra bağıırıyorum, “BİLGE! BAĞIRMA!”

“BAĞIRDIN İŞTE!”

Yaklaşmıyorum. Öyle yaralı ve hassas ki ne yapacağımı şaşıırıyorum. Yanlış bir şey yapmamak için şaşkınlıkla mutfığa doğru yöneliyorum. Odasına koşuyor. Elinde plastik ney ile geliyor. Kendini benden korumak istiyormuş. Hindistan’da Kalaripayattu dövüş sanatına gitmişti. Elindeki erik ağacından neyi tutup oradaki gibi sesler çıkararak aşağı yukarı çekiyorum. Güler gibi oluyor. Hemen toparlıyor. Başımı neyin altından geçirip onu öpmek istiyorum. Sertçe neyi boynuma dayıyor. Canım acıyor, bağıırıyorum, “Dur. Acıyor.” Tutup neyi çekiyorum. Koşarak odasına gidiyor yine. Oturup ağlamaya başlıyorum. Neler oluyor?

Bu sefer koca trambolini kaldırmış kendine siper etmiş öyle geliyor. Zıplayarak enerji atacağını düşünüyorum safça, “İyi fikir,” diyorum.

“Senden korunmak için,” diyor.

“Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?” diye soruyorum. Yanıtlamıyor. Defalarca soruyorum. Odasına gidiyor. Bu sefer trambolinsiz geliyor. Ona bir şey yapmayacağıma ikna olmuş. Boynumdaki ağrının üstüne çocuğumun benden korkmuş olması ile çökmüş oturuyorum.

Söyledikleri arasında bir cümle tutunup kalıyor zihnime: “Hiçbir şey olmamış gibi beni öpmeye çalışıyorsun!”

Kayboluyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. Biz bu durumdan nasıl çıkacağız? Neler oluyor? İlk kez kriz anındayken terapistimi aramak geliyor aklıma. Arıyorum hemen, “Ona zarar vereceğimi bile düşündü...”

“Çağla, onun da bir şeyler yaşadığını artık biliyoruz. Hiçbir tepki vermemesini beklemiyorsun, değil mi? Kendi bile anlamadan, bu yüzden korku ve dehşet içinde acı ile yaşadıklarına tepki veriyor.”

“Şu anda ne yapabilirim?”

“Senin sürecin tamamlanmadan hiçbir şey yapamazsın. Önce...”

“Şimdi, şu anda, şu halden çıkmak için ne yapabilirim?”

“Şimdi ona sadece onu gördüğünü, duyduğunu söyleyebilirsin. Olmamış gibi değil, bir şeyler olduğunu bildiğini, bunları açığa çıkarmak için çalıştığını anlatabilirsin.”

Söylüyorum bunları ve onu ne kadar çok sevdiğimi. “Bla bla bla,” diyerek arkasını dönüyor, tavır atıyor. Bir iki şaka yapıyorum. Bir şekilde Monopoly’ye geri dönüyoruz ve eğlenceli bir geceye kavuşuyoruz.

“Çağla, onun da bir şeyler yaşadığını artık biliyoruz. Hiçbir tepki vermemesini beklemiyorsun, değil mi?”

Artık Bilge’nin da bir şeyler yaşadığını biliyoruz. Biliyoruz. Biliyoruz.

Benim çocuğum, 3. Sınıfta, arkadaşları “yüzünde pipi var,” diyerek onunla dalga geçiyor sanıp kendini yerlere atıp ağlama krizi geçirdi. Benim çocuğum anlayamadığım bir şekilde pipisini hep yüzüme doğru getirerek bana sarılmaya çalışırdı. Sürekli onu aşağı indirirdim. Benim çocuğum yerden bir şey almak için eğildiğinde arkamdan gelip dayama hareketi yaptığında ve şaşkınlıkla yüzüne baktığımda benden daha şaşkıındı. Benim çocuğum giyinirken, tuvalete girerken mahremiyetine titizlendiği halde üç dört ay öncesine kadar durup dururken pipisini açıp gösterir, bakarak bile onu taciz etmemek için yüzümü çevirip bunu yapmasının sosyal kurallar açısından güzel olmadığını anlatmaya çalışırdım. Sosyal ortamda sadece üstünün çıplaklığından utandığı, bu konuda hassaslaştığı, hatta ağladığı zamanları olmuştur. Benim çocuğumun sürekli bir yerleri ağrır, karnı, boynu, dizleri. Değişen tikleri olur. Benim çocuğumun saati tuzla buz olur, hiçbir şey hatırlamaz. Sık sık hassaslaşır, ağlamaklı olur. Dokunulmak istemez, ufak bir dokunmaya bile aşırı tepki verebilir. Oyunlarında hep güçlü olmalıdır, güç onun için en önemli şeydir. Kızıltoprak’taki evde yaşamaya başladıktan sonra, daha 1 yaşına basmadan, birden ağır bir hastalık geçirdi, hastanede yattı, konuşması, yürümeye başlayışı geriledi. Üç yaşına kadar konuşamadı benim çocuğum. Takılıp kaldığı cümleleri, kelimeleri vardır ağzında, bazen bunları söylemek dışında hiç konuşmaz. Her şeyle dalga geçer görünür ama aslında geçmiyordur, yapabilecek kapasitesi tam olduğu halde bir türlü yapamıyordur, gülererek saklamaya çalışıyordur. Köyde gece tuvalete kalkan çocuk İstanbul’da yatak ısılatan uyanamayan çocuğa döndü. Benim çocuğum babamın evinde doğdu, babamın aldığı evde büyüdü, hâlâ babamın parasıyla yaşıyoruz biz... Çocuğum... Meleğim... Tertemiz yavrum benim... Hayır. Hayır. Hazır değilim buna. DEĞİLİM!